

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 211.

Ellevte Session.

62de Møde.

Tirsdagen den 13de Marts Kl. 1.

(Forsat.)

Indenrigsministeren: Det vilde jo rigtigst faae en ganske anden Betydning, naar det skulde være Meningen af Afstemningen over Udvalgets Forslag om at nægte de 643 Rd. 1. fl. til Aalborg Commune, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) gjorde gjældende, at Ministeriet, dersom Thinget nægtede denne Sum, ikke skulde være berettiget til at udbetale den, selv om det ved Dom blev anerkjendt, at Kommunen havde Abgang til at faae den. Jeg fremhævede udtrykkelig før, at en saadan Afstemning kunde forstaaes saaledes, at selv om Thinget nægtede at bevilge Beløbet, saa maatte Ministeriet dog ansee sig bemyndiget til at udbetale Summen, dersom Kommunen ved Dom skulde findes berettiget til at erholde den. Det er den Bet. Regjeringen hidtil bestandig har fulgt, idet den har anseet sig for at være i Overensstemmelse med den bevilgende Myndigheds Villie, naar den udbetalte Penge, hvorfor der er erhvervet Dom. Jeg skal slet ikke gaae ind paa den Retsspørgsion, om Rigsdagen kan nægte at udbetale saadanne Beløb, men jeg skal dog udtale, at jeg ikke troer, at Rigsdagen, uden i ganske særlige Tilfælde, vilde nægte at bevilge et Beløb, hvorfor en Commune havde erhvervet en Dom ligeoverfor Ministeriet. Men naar nu altsaa Thinget seer, at det skal være Meningen med Udvalgets For-

slag, ikke alene at Beløbet ikke uden videre maa udbetales, men at Regjeringen ikke engang maa udbetale det, om endog Kommunen ved Dom erhverver Abgang til at faae det erstattet, saa maa jeg dobbelt tilraade, at man ikke gaaer ind derpaa.

Det kan forøvrigt ikke nægtes, at der i den hele Maaade, hvorpaa Indquarteringsvæsenet er ordnet, er noget Skjævt; der er noget Skjævt i den Indflydelse, som er indrømmet Communaltbestyrelserne med Hensyn til de Udgifter, der refunderes af Statskassen; det skal jeg villig indrømme, ligesom ogsaa at dette Punkt, naar Sagen betragtes i sin Almindelighed, vistnok fortjener en omhyggelig Drøftelse; men i 1850, da Sagen sidst ordnedes, havde man noget af en Communalkræns, man meente dengang, at Alt, hvad der blev overdraget til Kommunen at udføre, vilde blive udført ganske fortræffeligt. Ogsaa jeg anseer det for godt, at Communerne faae med en Sag at gjøre, naar de selv komme til at deeltage i Udgifterne, som flyde deraf; i saa Fald troer jeg, at man ganske rolig kan overlade den til dem; men naar Communerne faae fuldstændig Erstatning for de medgaaede Udgifter, forekommer det mig at være ikke lidet betænkeligt. Vi have ogsaa tidligere haft et Tilfælde, hvor det Uheldige ved denne Ordning har vist sig, og det var med Hensyn til Udgifterne til Sandflugtens Dæmpning. Det viste sig, at de communale Autoriteter vare særdeles beredvillige til at indstille, at de Embeds- og Bestillingsmænd, der vare ansatte ved Sandflugtens Dæmpning, erholdt Lønningstilleg; fra Amtsraadenes Side